

jeg ikke tager feil, at man endog kan faae Sagen afgjort og Dom i Begjælinger paa en eneste Dag. Det er jo dog R ret, som maa tages i Betragtning ved Begjælsprotektion, om Fyldstgjørelsen kan opnaas strax, eller man skal gaa vor almindelige langsomme Procesvei og altsaa først kan vente Fyldstgjørelse efter længere Tids Forløb. Det er ogsaa dette Hensyn, som har bestemt Udvalget til at stille sit Forslag til § 2.

Rejsen: Da jeg ved det, som man i Begjælslovgivningen kalder vis major eller force majeure, ved uovervindelige Hindringer var forhindret fra at være tilstede ved de Overvejelser, som Udvalget havde med den høitærede Justitsminister angaaende Lovforslaget, har jeg ikke paa noget Punkt villet stille mig fra mine ærede Kolleger i Udvalget, men jeg vil dog tilstaa, at de Vædringsforslag, der ere stillede til § 2, ikke fuldt ud tilfredsstillende mig. Det er allerede af den ærede Ordfører for Udvalget bemærket, at det er anset af Udvalget for meget vigtigt, at Begjælinger her i Kjøbenhavn behandles paa ensartet Maade og behandles ved de samme Domstole. Jeg havde tilligemed et Medlem af Udvalget ment, at det var ønskeligt, at alle Begjælinger henlægges til Sp- og Handelsretten uden Hensyn til, om Begjælingen angik en Handlende eller en Ikke-Handlende, men jeg erkjender, at der kan være praktiske Vanstigeligheder, der gjøre sig gjældende derimod, og at man kan møde den Indvending, at Sp- og Handelsrettens Dommermyndighed med Hensyn til de personlige Kræfter ikke er tilstrækkelig til at optage den hele Mængde af Begjælinger, og at der altsaa behøvedes en lignende Regel som den, der ved Loven af 19de Juli 1872 blev gjort gjældende, dengang Konkursloven udkom, med Hensyn til, at Dommerens Antal maatte forøges eller rettere sagt, at det blev nødvendigt foruden den ene Nestformand, der da blev beskikket, tillige at besikke en ny Nestformand. Disse Indvendinger, der ganske vist kunne gjøres imod at henlægge alle Begjælinger til Sp- og Handelsretten, vare for mig afgjørende til ikke at vove at rejse noget Spørgsmaal derom, men en anden Ting er, og det forekommer mig ogsaa, at den høitærede Ordfører betonedede det i sit første Foredrag, at det dog var vigtigt at have den samme Domstol for alle Begjælinger, og derfor vil jeg tillade mig at spørge den høitærede Justitsminister, om der kunde være Noget til Ginder for, at der ved 3die Behandling af Sagen blevet stillet Forslag af Udvalget om, at alle Begjælinger herefter blive at behandle ved Gjøsterretten i Kjøbenhavn. Den høitærede Minister bemærkede med Hensyn til den Bestemmelse i Vædringsforslaget, at der for Begjælinger, som behandles ved Gjøsterretten, ikke skulde erlægges noget Gjøsterretsgebyr, at den var ubetydelig, og at den heller ikke vilde forringe Indtægterne for de sportellønnede Embedsmænd. I saa Henseende skal jeg dog gjøre opmærksom

paa, at, naar alle Begjælinger henlægges til Gjøsterretsbehandling mod ordinært Netsgebyr, mistes jo Gjøsterretsgebyret i de Begjælinger, som nu behandles ved Gjøsterretten mod Gjøsterretsgebyr. Begjælinger mellem Handlende behandles jo nu ved Gjøsterretten mod sædvanligt Gjøsterretsgebyr. Naar dette Lovforslag vedtages, skal der i Begjælinger, i hvilke der hidtil har været erlagt Gjøsterretsgebyr, nu kun erlægges ordinært Gebyr; men jeg erkjender ganske vist, at det er en saadan Ubetydelighed, at det i alt Fald hos mig ikke kan være Gjenstand for nogen Tvivl, at der, naar den Indvending er gjort, at man ved at henlægge Begjælinger til Gjøsterretten, vil fordyre deres Behandling for Flere, saa ikke vil være Grund til paa nogen Maade at modsætte sig, at en saadan Bestemmelse bliver tagen. I Forbindelse dermed har det ogsaa været Gjenstand for min Tvivl hos mig, hvorvidt Vædringsforslaget under Nr. 4 behøves eller ikke. Dette Vædringsforslag gaar ud paa, at Forligsmægling i Begjælinger kan ske efter begge Parter Begjæring. Den høitærede Minister yttrede sig derom paa en Maade, som giver mig Haab om, at han ikke vil have Noget imod, at denne Sætning gaar ud, falder bort. Det er, som den høitærede Minister ganske rigtig bemærkede, at der jo ikke vil ske noget som helst Ophold ved Sagen, fordi Dommeren, naar Parterne komme ind for Retten, spørge dem: Bille de Herrer ikke afgjøre denne Sag ved Forlig, og den ene eller den anden af dem svarer Nei; thi saa er Forligsmæglingen dermed færdig. Men saaledes som Vædringsforslaget er affattet, synes det jo næsten, som om Dommeren ikke maa spørge Parterne, hvorvidt de ville afgjøre Sagen ved Forlig, men at begge Parter skulle henvende sig med Begjæring til Dommeren om at prøve Forlig. Den hele Sætning om, at Forligsmægling kun maa træffes, naar begge Parter begjære saadant, er jo indkommet af Hensyn til at forkorte Processens Varighed, og da der ikke vil lides nogen som helst Forsinkelse i Sagerne Fremme derved, at Dommeren spørger Parterne: Bille De afgjøre denne Sag ved Forlig, forekommer det mig smukkest, naar denne Sætning falder bort. Det lægger jeg naturligvis ikke nogen særlig Vægt paa, men naar vi komme til den Regel, at Sagerne skulle forhandles ved Gjøsterretten, forekommer det mig, at denne Sætning staar noget overflødig. — Jeg anser det for at være af væsentlig Betydning, at det kan blive vedtaget, at Kontraktager og Kontraktspørgsmaal kunne falde bort i Sagerne. Det er efter min Mening en Formalitet, som jeg ikke ser har nogen stor Betydning, men jeg vil isørigt med Hensyn til den høitærede Ministers Uttringer bemærke, at, naar den høitærede Minister syntes at nære en vis Betænkelighed for, at Sagerne skulde gaa for hurtigt, blive for hurtigt tilendebragt, naar de kom ind ved Gjøsterretten, saa er denne Hur-